

Грибаски, предания и вся и все.

1) Веднѣжъ Пресвѣта Богородица, като мѣстѣла черковата, намериша едно свѣтливо камъче, което приличало на амазъ, тъй го турѣлиа въ чешара си, че като померне да попитва какво е това. Но въ това време създалъ отъ не бѣто Архангелъ Гавриилъ и ненадейно я ударилъ по гърбѣтъ съ рѣка. Пр. Богородица се спирѣ съ сна, погледнала камъчето и отъ него се познало златието.

Когато отивала да са сарадилуса, на пътя в минала край ниваза
на по пътя сръчната св. Трифона, който отива да ропри лозето с негов
св. Трифон, като в дърда, казва и: "каждо вика курка си води куренцето, туй и ти
си претрната чманеж си." Пр. Богородица се раздървила, растакала се и се вър
нала назад; по пътя тя сръчната майката на св. Трифона и и казала
да занесе сив на чана сива на лозето, защото той си отпоздав посто
та да го посочи. Майката му са брива, брива сив и занесе на сива си
на лозето. св. Трифон зия да в тира зацо му е занесе сивта.
Майката му му отговаря, туй като и казала пр. Богородица. Като, те аз рт
бра лозето на туй (и той показа как), отговаря св. Трифон, а не на туй, ~~отговаря~~
како рече, а не туй и туй си отпоздав посто. Превотта Богородица седна
на под едно дърво и асравна брива на сирана. Всички дървове и мач
ци докараха да и се молят да им да си пие; но туй не рачиша; на
поси дошла грабара се фребе то си и дахваца да и се моли. Но пр. Богоро
дица пак не рачиша. "Кайде Луке, да си вървим" "реко грабара на фребе си."
Нещо се хвърлило на тропи и туй 2-ра фреба си тротала.
Пр. Богородица като видяла фреба то макова черно, грозно, а пак грабара си
вика, "Луке" "помебна брива, сивава са, видела го и отива да си рече.

2) Светло отъ тайна и предъ небото ^{едно време} (или тайна и предъ) било тесно, но една
дупчица се проломил, а махалъ кадо го отворила въ единъ мигъ отъ нея, и воня
мисрици и постоходни се изливала въ небото, а едно време се раз-
свиряло и вдишвало ~~на~~ го на високо

№ 1653

Impa